

RUTH JONES

*Ruoho on
aina
vihreämpää*

BAZAR

RUTH JONES

*Ruoho on
aina
vihreämpää*

Suomentanut Jade Haapasalo

BAZAR

Ensimmäinen painos

Lainauksen William Shakespearen *Loppiaisaatosta*
on suomentanut Paavo Cajander. WSOY 1950.

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Jade Haapasalo
Englanninkielinen alkuteos *Never Greener*
Copyright © 2018, Proper Tidy

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-403-517-0
Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Tämä kirja on omistettu Lucy Matthew'lle –
himolukijalle ja ihanalle ystävälle.

Vaikka ihmiselämä on sidottu aikaan,
emme kykene katsomaan kauas.
Takerrumme eilisen menetyksiin:
tai pahempaa,
näemme nykyhetkessä menneen.
Kuvittelemme sokeasti, että eri valinta
olisi pitänyt ennallaan kaiken.

PHILIP LARKIN

1985

Fergus alkoi olla näreissään. Uuden tytön olisi pitänyt tulla kuudelta, ja kello oli jo kaksikymmentä yli. Lauantai-illat olivat kesäsesongin kiireisimpiä, eikä silloin kerta kaikkiaan saanut olla pulaa työntekijöistä. Fergus oli värvännyt Callum-raukan auttamaan, ja oli selvää, että *hän itse* olisi mieluummin muualla. Hän katsoi baarin takana työskentelevää Callumia ja ajatteli jälleen kerran, miten hyvältä mies näytti ikäisekseen, ehdottomasti nuoremalta kuin kolmekymmentäkahdeksan-vuotiaat yleensä. Fergusin pikkuveli Callum. Hassua, että hän piti tätä edelleen pienenä, vaikka pituutta oli kertynyt yli 190 senttiä. Fergus seurasi nyt vierestä, kun Callum rupatteli parille paikallisista. Sellainen velipoika oli. Luonteva oikeasti jokaisen kanssa. Jotenkin Callum onnistui kuulostamaan kiinnostuneelta riippumatta juttukaverinsa nimestä, kotipaikasta tai iästä. Sen vuoksi hän oli todella hyvä opettaja ja isä. Fergus kadehti veljensä loputonta kärsivällisyyttä.

Callum kuunteli, kun vanha Stuey Jameson nurisi tuoreimmista uutisista ja selitti, miten yhteiskunnan ongelmista pääsisi eroon. *Ach*, että homma luistaisi, jos *hän* saisi päättää. Kanta-asiakkaiden kuunteleminen kuului työnkuvaan. Vanhoilla kuomilla oli omat reviiirinsä baaritiskillä, eivätkä he suostuneet siirtymään riippumatta siitä, miten kiireistä pubissa

oli. Ukot istuivat aina samoilla paikoilla ja samoilla baarijakkaroilla juomassa saman merkin bitteriä. Siinä he pönöttivät jopa talvisin, kun pubi vaipui surulliseen horrokseensa – kun Pohjanmeren mainingit iskivät armotta rantaan viskoen vaaleaa vaahtoa korkealle merenrantahotellien kattojen yli, ja kun rantakadulla ei enää kulkenut lomalaisia jäätelö kädessä. Jopa noina synkkinä, hiljaisina kuukausina Stueyn kaltaiset uskolliset asiakkaat palasivat publiin. He istuivat baaritiskin ääressä ja kumosivat kurkkuunsa olutta täsmälleen samassa tahdissa jähmeän ja mitäänsanomattoman ajatustenvaihdon rytmittämänä. Aivan niin. Stuey ja kaltaisensa olivat pubin henkireikä kesäkuukausien ulkopuolella. Heitä ei voisi koskaan ottaa itsestäänselvyytenä.

Fergus nyökkäsi Callumille ja suuntasi terassille. Missä helvetissä tarjoilijatyttö kuppasi? Oli selvää, että tämän palkkaaminen oli virhe. Se tyttö – Kate jotakin – oli tullut hänen puheilleen viime viikolla erityisen kiireisellä hetkellä. Tutututun tytär etsi kesätöitä ja oli kuulemma aika eläväinen tapaus, mutta niinhän kaikki nykyään. Tyttö haikaili näyttelijän uralle, mutta niinhän kaikki nykyään. Fergus ounasteli, että näyttelijät tulivat hyvin toimeen ihmisten kanssa ja osasivat jutella Wheezy Ronin ja Jackie Leggin kaltaisille asiakkaille. Sitä paitsi tytön hymyssä oli sitä jotain. Ennen kuin Fergus oli huomannutkaan, hän oli sanonut: ”Tule lauantaina kuudelta, niin katsotaan, miten homma sujuu.” Nyt hän vilkaisi kelloaan, joka näytti olevan jo kaksikymmentäviisi vaille seitsemän. Homma ei sujunut alkuunkaan.

Fergus alkoi keräillä tyhjennettyjä pieniä sipsipusseja pöydältä. Sotkun aiheuttaneet nuoret kannustivat ja hurrasivat, kun hän keräsi viisi tuoppia kumpaankin tottuneeseen

käte. Yksi nuorista paiskasi viskilasinsa pöytään turhan innokkaasti. Lasi pirstoutui, ja nuoret yltyivät jälleen riemukkaisiin hurraahuutoihin.

”Hei, tuon saatte luvan lopettaa saman tien, kuulitteko?”

Fergus vei lasit takaisin baaritiskille. ”Kävisitkö oikaisemassa noita nuoria, Cal? Juipit käyvät hermoilleni, ja kello on vasta puoli seitsemän.” Fergus ojensi veljelleen harjan ja kihvelin. ”Ja missä helkkarissa se tyttö luuraa?”

Callum suuntasi ulos riehakkaan ryhmän luokse ja mietti jälleen kerran, miksi ihmeessä Fergus oli ylipäätään halunnut pubin omistajaksi. Tämä inhosi niin työaikojaan kuin asiakaitaan eikä edes viinasta piitannut! Callum alkoi siivota lasinsirpaleita. ”Ottakaahan rauhallisemmin, pojat. Veljelläni on pinna kireällä tänään, ja minä saan huudot, jos hänellä napsahtaa.”

”*Aye*. Kippis, Cal.”

Callumin lempeän jättiläisen käytös rauhoitti aina tunnelmaa. Ystävät vitsailivat, että hänen pitäisi olla YK:n leivissä. Hiljainen itsevarmuus sekä kiltin ja rujan rugbypelaajan sielu tekivät kaikille turvallisen olon. Callum ei koskaan menettänyt malttiaan, eikä kukaan silti halunnut suututtaa häntä. Rugbyajat olivat jo menneen talven lumia, mutta Callumin kehossa näkyi edelleen jälkiä vuosista, jolloin tuli pelattua sään pieksemillä kentillä. Silloin iskuja oli sadellut rykelmäaloituksissa kerta toisensa jälkeen, ja keho oli kärsinyt tuhansista taklauksista, iskuista, viilloista, mustelmista ja haavoista. Callum ei ollut ikinä ollut perinteisellä tavalla maalauksellinen, mutta muiden silmissä hän oli silti vetävä. Hän kun *ei tiennyt* näyttävänsä hyvältä nykyisine, Skotlannin rantaviivojakin

rujompine piirteinen. Ja kuten rugbykerhon Denise aina tapasi sanoa, Callum MacGregor pysyisi lopun ikäänsä helvetin seksikkäänä – vuosien kertymisestä riippumatta.

”Katsokaa, pojat – ihme on tapahtunut!” joku sanoi heidän takanaan. Vieras walesilainen nuotti skotlantilaisen kakofonian keskellä. ”Iskällä on harja ja rikkalapio kädessä, ja hän jopa KÄYTTÄÄ niitä!”

Callum hymyili ja kääntyi katsomaan sinnikkäästi kukoistavaa kolmekymmentäkuusivuotiasta vaimoaan Belindaa, joka oli viimeisillään raskaana. Tämä piti kädestä heidän kahta pientä poikaansa Beniä ja Corya. ”Hei, varohan sanojasi!”

”Isi, me mennään rannalle!”

Callum kumartui kutittamaan Beniä, joka kiljahti ilosta. ”Kunpa pääsisin mukaan”, hän sanoi ja suukotti Belindaa pehmeästi poskelle. ”Miten pärjäilet?”

”Jotenkuten. Auto on pubin edessä.” Belinda ojensi avaimet miehelleen.

”Jaksatko varmasti kävellä takaisin kotiin?” tämä kysyi.

Belinda hieroi vatsaansa. ”Joo – liikunta tekee hyvää. Ehkä se saisi vähän vauhtia tähän vauvaan. En jaksaisi olla raskaana enää kokonaista kuukautta.”

”Kunnon currya sinä kaipaat.”

”Ei enempää muksuja, sitä minä kaipaen, Callum MacGregor. En päästä sinua lähelleni enää ikinä!”

Callum painoi huulensa huomaamattomasti Belindan kaulalle ja kuiskasi: ”Emmeköhän kaikki tiedä, että *tu* ei tule tapahtumaan.”

Belindan henki salpautui. Callum sai hänet edelleen väriseämään, jopa kymmenen vuoden jälkeen ja kolmannen vauvan ollessa tuloillaan. ”Käyttädytkös”, hän kuiskasi miehelleen

punehtuen. Hän nosti sankoa ja lapiota kantavan Coryn syliinsä ja suuntasi ulos, mutta huikkasi vielä olkansa yli: ”Milloin olet tulossa? Kahdentoista maissako?”

”Joo, ei mene sen myöhempään.”

Callum katsoi vaimonsa perään. Tämä oli nyt kymmenen vuotta vanhempi kuin heidän tavatessaan. Kymmenen vuotta viisaampi – jos se Belindan kohdalla oli edes mahdollista – ja kymmenen vuotta upeampi, lapsi molemmissa käsissä ja kolmas vatsassa. Niin, Callum katsoi vaimonsa perään ja ajatteli, miten hurjan, hurjan onnekas hän oli.

Jos hän olisi pystynyt kelaamaan elämäänsä kuin videokasettia, hän olisi pysäyttänyt tähän kohtaan. Hän olisi laittanut elämänsä pauselle ja pyytännyt saada jatkaa uudestaan samasta kohdasta. Tuosta mullistavasta hetkestä, jolloin hän katsoi rakkaan Belindan loittonevaa selkää, ja jolloin pyörremyrskyn kaltainen Kate Andrews syöksähti hänen turvalliseen pieneen maailmaansa.

Kate mutusti hattaraa.

Hän oli kaksikymmentäkaksivuotias.

Hän oli henkeäsalpaavan kaunis.

”Miten menee, pojat?”

Siitäkö pöydän ääressä istuvat nuorukaiset ilahtuivat.

”Hei, anna maistiainen!”

”Sori, en ikinä jaa omastani. Muutenhan voisi tarttua vaikka mitä!” Kate iski silmää huutelijoille ja suuntasi sisälle. Hän ei edes huomannut Callumia, joka seisoi paikallaan harja ja kihveli kädessään.

Sisällä baarissa alkoi käydä kuhina. ”Anteeksi, että olen myöhässä. Kävin markkinoilla!” Kate etsi lähistöltä roska-korin, jonne heitti hattaratikkunsa. Lasinpesukoneen höyry peitti Fergusin kasvoilta paistavan ärtymyksen. Hän olisi halunnut antaa Katelle potkut ennen kuin tämä oli edes aloittanut, mutta baarityöntekijälle oli nyt todella tarvetta. Sama oli ilman muuta Katen tiedossa.

”Justiinsa. Ei mikään lupaava alku. Saat unohtaa tämän työpaikan, jos myöhästyit vielä kerrankin. Otapa nyt lasit pois koneesta ja mene palvelemaan asiakkaita. Täällä on tunnin sisällä jo pitkät jonot.”

Callum siirtyi baaritiskin taakse ja nappasi yhden monista tuopeista, joita toiselta puolen työnnettiin.

”Seventy Shilling -olut on vaihdon tarpeessa...”

”Minäpä hoidan”, Callum tarjoutui.

”Ei tarvitse, riittää kun lasket tuopillisen Alecille”, Fergus sanoi ja suuntasi kellariin.

”Okei, kenen vuoro?” Kate kysyi asiakasmereltä hymyillen eikä vaikuttanut olevan Fergusin äksyilystä millänsäkään. Jannoiset äänet vaativat kuorossa omaa vuoroaan.

”Onko Fergus aina noin tylsä?” Kate kysyi Callumilta alkaessaan palvella asiakkaita. Tuo oli ensimmäinen kerta, kun he kaksi puhuivat toisilleen, eikä Callum voinut muuta ajatella kuin että Katen paljas iho kosketti hänen käsivarttaan, kun he laskivat lageria samassa tahdissa.

Hän yritti kuulostaa ärtyneeltä veljensä puolelta.

”No *sinä* olit kyllä neljäkymmentä minuuttia myöhässä!”

”Hah, kuulostat ihan opettajalta!” Kate sanoi nauraen.

”Johtunee siitä, että minä olen opettaja.”

”Oikeastiko?” Kate pysähtyi tuoppi kädessään.

”Joo. Minä vain... No, auttelen Fergusia, kun täällä on kiireistä.”

Kate kääntyi ja katsoi Callumia ensimmäistä kertaa kunnonla. ”Missä sinä opetat?”

”Saint Maryn alakoulussa tällä samalla kadulla.”

”Kappas, meillä oli verkkopallossa otteluita sen koulun oppilaita vastaan.”

”Mitä koulua sinä sitten kävit?”

”North Parkin alakoulua. Se on on kaupungin toisella puolella, Queensferry Roadilla”, tyttö vastasi valloittavasti hymyillen. ”Olen muuten Kate.”

”Tiedetään.”

He katsoivat toisiaan silmiin.

Viisi tuntia myöhemmin Kate istui hajareisin Callumin päällä. Pitsiset alushousut oli hylätty hiekkaiselle lattialle heidän jalkojensa juureen, ja pikkuinen farkkuhame oli nostettu itsevarmasti ylös. Vajan lautapenkki narahti jokaisesta työnnöstä kuin osallistuen toimintaan. Kate istui kasvot Callumia kohti, otti tämän kokonaan sisäänsä ja oli hetytymättömän ilahtunut tuntiessaan miehen sisällään – kuin olisi saanut seksiä ensimmäistä kertaa. Kate oli kuitenkin niin taitava liikkeissään, ettei kerta voinut olla ensimmäinen. Hän pysähtyi hetkeksi tasaamaan hengitystään ja piteli Callumin kasvoja käsiensä välissä epäuskoisen näköisenä. ”Jessus!” Callumin kasvoille levisi hidas hymy, ja hän nosti Katen ylös yhdellä nopealla liikkeellä, ilman mitään varoitusta, ja työnsi tämän vasten seinää. ”Joo”, Kate kuiskasi, ja Callum jatkoi panemista. ”Jumalauta, että olet hyvä.”

Mitä minä oikein teen? Kysymys käväisi Callumin mielessä, mutta hän sivuutti sen saman tien.

He laukesivat yhtä aikaa. Seisoivat sopimattomasti paikallaan, farkut Callumin nilkoissa ja Katen jalat miehen vyötärön ympärillä Pohjanmeren pauhatessa. Yhtäkkiä aaltojen kohinan yli kuului hyräilyä. Humalainen ääni lähestyi ja hyräili: *"I'm never gonna dance again, Guilty feet have got no rhythm."*

"Hitto!" Kate kikatti. Callum peitti hänen suunsa kädelään, mikä vain syytti hänet entisestään.

"Älä liiku!"

Kate ei liikkunut, eikä niin tehnyt Callumkaan. Kate hau-tasi päänsä miehen kaulalle, kun George Michaelin estoton tribuuttiesiintyjä kääntyi kulmauksesta vajan toisessa päässä, nojasi vasten seinää, avasi housunsa ja alkoi heittää antaumuk-sella vettä. Ikuisuudelta tuntuvan lorotuksen välissä kuultiin jaksoittaista hoilotusta. *"Should've known better than to cheat a friend..."*

Kate oli edelleen huvittunut ja alkoi nakertaa Callumin kämmentä. Sekunnit kuluivat, ja he odottivat koko ajan, että mies nostaisi katseensa ja näkisi heidät. Tämä oli kuitenkin aivan kuutamolla. Kun mies oli lopulta valmis, hän ravisti itsensä kuivaksi, laittoi vehkeensä housuihin ja kompuroi matkoihinsa.

Kate kuiskasi: "Luuletko, että hän –"

"Ei yhtikäs mitään", Callum vastasi.

Sitten vähän matkan päästä kuului huuto: "Öitä, ystäväi-seni. Sinulla on muuten hyvä perse." Kate purskahti kovaan nauruun.

Kello oli lähes yksi yöllä, kun Callum antoi Katelle kyydin kaupungin keskustaan. Body Shopin meikit lojuivat sikin

sokin tämän sylissä. Auton taustapeili oli alhaalla, ja Kate nosti hiuksensa nutturalle. Hänellä oli lainehtivat ja kiiltävät ruskeat kiharat, ja niitä oli paljon. Callum halusi työntää kätensä niihin uudestaan, haudata niihin kasvonsa ja hengittää niiden tuoksua.

Kate huomasi silmäyksen. ”Hei, pidähän katseesi tiessä.”

Callum hymyili ja teki työtä käskettyä.

Kate ravisti sinistä ripsiväriputkea, jotta väriä irtoaisi paremmin. Sitten hän alkoi levittää sitä ripsilleen suu auki keskittyneenä.

”Minkä ikäisiä lapsesi ovat?” hän kysyi.

”Kuka sanoi, että minulla on lapsia?”

”Väitätkö, että ei ole?”

Callum hymyili. ”He ovat kolme ja viisi vuotta. Ja kolmas on tulossa.”

”Jestas, sinulla onkin pitänyt kiirettä. Ei ihme, että tarvitset lisätuloja.” Kate otti nyt huultenrajauskynän käteensä. Callum vilkaisi vaivihkaa, kun Kate rajasi pikkutarkasti ja taidokkaasti täyteläisiä huuliaan. Kate huomasi katseen. ”Tämän osaisin vaikka silmät kiinni. Se on oma pikku biletempuni.”

”Et varmaan osaisi tehdä samaa toiselle.”

Kate hymyili. ”Jätä minut vaikka tähän. Voin kävellä lopun matkaa.” Hän keräsi meikkinsä ja työnsi kaikki pieneen helmi-kirjailtuun laukkuunsa, kun Callum pysäytti auton.

”Etkö varmasti halua, että vien sinut kotiin?”

”Nythän on lauantai-ilta Edinburghissa! Muistatko ne vielä? Yökerhot? Pikaruokapaikat? Seuraavan päivän krapulan? Et sinä *niin* vanha ole.”

”Täytän kolmekymmentäyhdeksän ensi kuussa!”

Kate virnisti ilikikurisesti ja nousi autosta. ”Kiitos kyydistä!”

Callum seurasi häntä katseellaan. Yhtäkkiä Kate näytti siltä kuin olisi unohtanut jotain. Hän kääntyi kannoillaan ja tuli takaisin autolle. Callum rullasi ikkunan alas, ja Kate kumartui auton sisään suutelemaan häntä.

Tsiisus, noita huulia, Callum ajatteli.

Kate katsoi häntä suoraan silmiin. ”Sinä taidatkin särkeä sydämeni jonain päivänä, Callum MacGregor.” Sen sanottuaan hän lähti uudestaan ja kopautti auton kattoa mennessään. ”Heippa vaan!” Sillä kertaa hän ei kääntynyt takaisin.

Callum yritti ymmärtää, mitä oli tapahtunut. Oliko tämä jonkinlainen juoni tai kavereiden keksimä monimutkainen pila? Ei. Tämä ei ollut vitsi.

Ja sitten se saapui.

Syyllisyys.

Belinda.

Callum veti syvään henkeä. Missä hän väittäisi olleensa tänä yönä? Hän harkitsi hetken, että kertoisi totuuden. *Mitä?* Ei helvetissä. Miten hän saattoi edes kuvitella, että se olisi hyvä idea?

Kävin kerholla, jäin suustani kiinni.

Gary valehtelisi hänen puolestaan. Mies oli velkaa useammasta vastaavasta jutusta itsekin – Callum sai aina toimia Garyn alibina. Jumalauta, tällainenko hän nyt oli? Rugby-peluri ja pettävä tylsimys?

Callum näki Katen liittyvän naureskellen ystäviensä joukkoon kauempana. Yksi heistä nosti Katen syliinsä ja pyöritti ympäri. Callum käänsi avainta virtalukossa ja peruutti pois. Hän suuntasi kotiin. Ja valmistautui valehtelemaan.

2002

1

”Rakastuin häneen täysillä. Tuntui kuin olisin kiitänyt pyörällä todella jyrkkää mäkeä alas ja tajunnut, etteivät jarruni toimikaan.” Kate Andrews oli nyt kolmekymmentäyhdeksänvuotias, kyynelehtivä, tyylikkäästi pukeutunut ja iän myötä vieläkin upeampi, ja hän puhui juuri terapeutille kädet siististi ristissä sylissään.

”Entä mies sitten? Mitä uskoisit *hänen* tuntuneen niihin aikoihin?” terapeutti kysyi rauhallisesti ja lempeästi.

Kate veti syvään henkeä. ”No rehellisesti sanottuna mies taisi suurimmaksi osaksi...” hän epäröi, ja terapeutti nyökkäsi rohkaisten häntä jatkamaan. ”... tunnustella takapuoltani.” Kate purskahti nauruun ja peitti kasvonsa käsillään.

Ohjaaja ja tv-tuotantoryhmä olivat tottuneet tällaiseen Katen kohdalla. Terapeuttia näyttelevä nainen näytti huvittuneelta. Kuvaajat vilkaisivat toisiaan hymyillen.

”Anteeksi, olen tosi pahoillani, en vain voinut itselleni mitään. Tästä kässäristä se johtui! Repliikit ovat vain niin, no, roskaa joskus ja –”

”Joo kiva, kiitos. Tosi avuliasta.” Ohjaaja ei ollut tyytyväinen. He olivat jo yliajalla.

Kate pyöritteli silmiään. Jestas, mikä ihmisiä vaivasi? Pientä hassuttelua tämä vain oli. ”Minähän pyysin jo anteeksi, hyvän aika sentään!”

”Okei jengi, jatketaan perjantaina. Toivon mukaan neiti Andrewsinkin pokka pitää siihen mennessä. Purkissa on.”

Kate suuntasi kohti vaunuaan kuin nuhdeltu lapsi ja huikkasi hyvät yöt kuvausryhmälle. Meikkitaiteilija Betsy huusi hänelle: ”Autanko poistamaan kasvomaalisi, muru?”

”Ei tarvitse, pesen ne kotona pois.”

”Omapa on menetyksesi”, Betsy vitsaili. ”Olisit saanut ihanan päähieronnankin!”

”Seuraavalla kerralla sitten! Olet kulta!”

Kate kiipesi metalliportaat Winnebago-merkkiseen asuntovaunuun, ja hänen hymynsä hyytyi sillä sekunnilla, kun hän sulki oven takanaan. Hän alkoi riisua roolivaatteitaan ja vaihtoi tilalle Armanin farkut.

Seinälamput oli sytytetty, sähkötakka samaten. Se oli ihana puoli omassa vaunussa, kun ulkona oli pimeää ja kylmää. Tämä oli hänen pieni turvapaikkansa. Hän rakasti yökuvauksia, kun piti odotella tuntikausia. Hänellä oli tapana kömpiä vaununsa pieneen sänkyyn ja leikkiä, että hän oli taas kahdeksanvuotias, mukavasti peittojen alla ja turvassa. Hän veti v-aukkoisen kašmirpuseronsa päälleen ja huomasi kuvajaisensa peilissä, joka roikkui laminoidusta seinästä. Tänäpä hän näytti ikäiseltään. Tummat silmäanaluset alkoivat näkyä mattapintaisen peitevoiteen alta. Hän tarvitsisi uuden B-vitamiinipiikin Harley Streetin yksityislääkäriltä. Ei ollut varaa rapistua, kun kuvauksista oli vielä kahdeksan viikkoa jäljellä. Myös tupakointi olisi oikeasti pakko lopettaa. Hän nappasi Marlboro Lights -askin, sytytti savukkeen ja veti uhmakkaasti henkeä katsoessaan jääkaapin oveen liimattua varoitustarraa – *Asuntovaunussa tupakointi ehdottomasti kielletty*. Kaikki tiesivät, että Kate poltti tupakkaa vaununsa sisällä, mutta kukaan ei uskaltanut sanoa vastaan.

Entä jos sittenkin?

#hyvänmielenkirjat

Parikymppinen Kate ajautuu intohimoiseen suhteeseen naimisissa olevan miehen kanssa. Romanssi päättyy katastrofiin, josta toipuminen kestää ikuisuuden. Seitsemäntoista vuotta myöhemmin Katen elämä on kulkenut eteenpäin: hänestä on tullut menestynyt näyttelijä, joka asuu Lontoossa aviomiehensä ja pienen tyttärensä kanssa. Sitten Kate kohtaa nuoruudenrakkautensa uudelleen.

Edessä on ratkaiseva valinta: kulkeako omia polkujaan ja jättää menneet taakse – vai uskaltautuako selvittämään, onko ruoho todella vihreämpää aidan toisella puolen? Elämässä harvoin tarjoutuu toisia mahdollisuuksia. Jos sellaiseen tarttuu, vaikutukset voivat yllättää.

Ruth Jonesin hyvän mielen romaani *Ruoho on aina vihreämpää* on kipeänsuloinen tarina rakkauden kipinästä, joka ei ota samuakseen.

ISBN 978-952-403-517-0 • 84.2 • bazarkustannus.fi
Kannen suunnittelu: Tiia Javanainen / Purotie Design